

**Политиките на ЕС в полза на защитниците на правата на човека
Резолюция на Европейския парламент от 17 юни 2010 г. относно
политиките на ЕС в полза на защитниците на правата на човека
(2009/2199(INI))**

Обн. С ОВ. бр.236 от 12 Август 2011г.

Серия, номер на ОВ, дата, страници

ОВ С 236, 12.8.2011 г. стр. 69-76

Celex номер: 52010IP0226

Дати

Дата на документа: 17.6.2010 г. дата на гласуване

Библиография

Четвъртък, 17 юни 2010 г. Политиките на ЕС в полза на защитниците на правата на човека

P7_TA(2010)0226

Резолюция на Европейския парламент от 17 юни 2010 г. относно политиките на ЕС в полза на защитниците на правата на човека (2009/2199(INI))

2011/C 236 E/10

Европейският парламент,

като взе предвид Устава на Организацията на обединените нации, Всеобщата декларация за правата на човека, международните пактове за правата на човека, Международния пакт за граждански и политически права и Международния пакт за икономически, социални и културни права,

като взе предвид Декларацията на Организацията на обединените нации относно защитниците на правата на човека и дейността на специалния докладчик на Организацията на обединените нации във връзка с положението на защитниците на правата на човека,

като взе предвид Договора от Лисабон, по-специално членове 3 и 21 от него, и Хартата на Европейския съюз за основните права,

като взе предвид насоките на Европейския съюз относно правата на човека и по-специално Насоките на Европейския съюз относно защитниците на правата на човека, приети през юни 2004 г. и преразгледани през 2008 г., като взе предвид също така Насоките относно диалозите за правата на човека, приети през декември 2001 г. и преразгледани през 2009 г.,

като взе предвид своята резолюция от 6 септември 2007 г. относно провеждането на диалог и консултации с трети страни в областта на правата на човека⁽¹⁾,

като взе предвид клаузите относно правата на човека във външните споразумения на ЕС,

като взе предвид Регламент (ЕО) № 1889/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 г. за установяване на финансов инструмент за насърчаване на демокрацията и правата на човека по света (Европейски инструмент за демокрация и права на човека) (ЕИДПЧ)⁽²⁾,

като взе предвид своята резолюция от 25 април 2002 г. относно съобщението на Комисията до Съвета и Европейския парламент относно ролята на Европейския съюз за насърчаване на правата на човека и процеса на демократизация в трети страни⁽³⁾,

като взе предвид своите специфични насоки за действията на членовете на Европейския парламент във връзка с правата на човека и демокрацията при посещенията им в трети страни,

като взе предвид устава на наградата „Сахаров“ за свобода на мисълта, приет от Председателския съвет на Европейския парламент на 15 май 2003 г. и изменен на 14 юни 2006 г.,

като взе предвид предишните си резолюции относно положението с правата на човека по света и по-специално приложенията за отделните страни,

като взе предвид редовните разисквания и резолюциите по неотложни въпроси във връзка с нарушаване на правата на човека, демокрацията и принципите на правовата държава,

като взе предвид декларацията на Комитета на министрите на Съвета на Европа за действия за подобряване закрилата на защитниците на правата на човека и за насърчаване на тяхната дейност, приета на 6 февруари 2008 г.,

като взе предвид приетата на 24 февруари 2009 г. резолюция на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа относно положението на защитниците на правата на човека в държавите, членуващи в Съвета на Европа⁽⁴⁾,

като взе предвид Препоръката относно правния статут на неправителствените организации в Европа⁽⁵⁾, приета от Комитета на министрите на Съвета на Европа на 10 октомври 2007 г.,

като взе предвид регионалните инструменти в областта на правата на човека, включващи в частност Европейската конвенция за правата на човека, Африканската харта за правата на човека и народите и резолюциите относно защитниците на правата на човека, приети от Африканската комисия по правата на човека и народите, Американската конвенция за правата на човека и Арабската харта за правата на човека,

като взе предвид Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс)⁽⁶⁾,

като взе предвид прилаганите в някои държави-членки програми за закрила и

подслоняване на заплашваните защитници на правата на човека,

като взе предвид член 48 от своя правилник,

като взе предвид доклада на Комисията по външни работи (A7-0157/2010),

А. като има предвид, че съгласно Устава на ООН всяка държава-членка е отговорна за насърчаването на всеобщото уважение и зачитане на правата на човека и неговите свободи,

Б. като има предвид, че съгласно приетата през 1998 г. декларация на ООН с термина „защитник на правата на човека“ се обозначава лице, което самостоятелно или с други лица осъществява дейност за насърчаване или защита на правата на човека с мирни средства,

В. като има предвид, че по цял свят защитниците на правата на човека са важни действащи лица по отношение на защитата и насърчаването на основни права на човека, като често пъти това е с риск за собствения им живот, и като има предвид, че защитниците на правата на човека също така са ключови фигури в укрепването на демократичните принципи в собствените им държави, поддържат безпристрастност и прозрачност в своята работа и изграждат доверие чрез прецизната си отчетност, като по този начин представляват живата връзка между демокрация и спазване правата на човека,

Г. като има предвид, че подкрепата за защитниците на правата на човека е отдавна утвърден елемент от външната политика на Европейския съюз в областта на правата на човека; като има предвид обаче, че подкрепата на ЕС е различна в зависимост от съответните страни,

Д. като има предвид по-специално, че Европейският съюз обръща особено внимание на засилването на защитата на правата на човека, както предвижда Договорът от Лисабон, чрез присъединяването на Европейския съюз към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи,

Е. като има предвид, че Европейският парламент играе важна роля в насърчаването на правата на човека и демокрацията, включително закрилата на техните защитници, чрез делегации в трети страни, изслушвания, резолюции, писма и не на последно място – наградата „Сахаров“, както и със своите доклади за правата на човека по света,

Ж. като има предвид, че Европейският съюз все по-често координира действията си с други регионални и международни механизми, установени в Африка, Европа, Северна и Южна Америка, за да наблюдава отблизо положението на защитниците на правата на човека и да призовава настоятелно държавите да обезпечават подходяща среда за работата им в съответствие с международните и регионални задължения в сферата на правата на човека,

З. като има предвид, че доверието в Европейския съюз като закрилник на защитниците на правата на човека в света е тясно свързано със зачитането на правата на човека и основните свободи в самия Европейски съюз,

И. като има предвид, че самите защитници на правата на човека в процеса на работата си се сблъскват с нарушения на правата на човека, включващи убийства, смъртни заплахи, похищения, отвличания, произволни арести и задържания и други актове на тормоз и сплашване, например чрез кампании за оклеветяване, и като има предвид, че всички тези нарушения могат да бъдат насочени и към членове на семействата (включително към техните

деца) и други роднини на защитниците на правата на човека, за да пречат на последните да продължават действията си; като има предвид, че кампаниите за правата на човека в много региони са обект на ограничения по отношение на техните дейности, както и на преследване на защитниците на правата на човека,

Й. като има предвид, че закрилата на отделните защитници на правата на човека изисква да се изпълняват политиките на ЕС в областта на правата на човека като цяло,

К. като има предвид, че жените-защитници на правата на човека са особено изложени на риск и че други групи и категории, особено уязвими за нападения и нарушаване на правата на човека поради извършваната от тях работа, включват защитниците, които работят за насърчаване на граждански и политически права – по-конкретно свободата на изразяване и свободата на мисълта, съвестта и религиозните убеждения, включително правата на религиозните малцинства – както и икономически, социални и културни права, а именно колективни права като правото на храна и достъп до природни ресурси, включително профсъюзите и тези, които работят за правата на малцинствата и общностите, децата, коренното население и лесбийки, хомосексуалисти, бисексуални и транссексуални лица, както и хората, борещи се против корупцията,

Л. като има предвид, че се използват все по-усъвършенствани средства за преследване на защитниците на правата на човека чрез нови технологии, а също така и чрез рестриктивни закони за НПО и административни пречки, които силно ограничават простора и възможностите за действие на независимото гражданско общество; като подчертава в тази връзка, че някои правителства възпрепятстват или възпират защитниците на правата на човека официално да регистрират организации и след това ги наказват за незаконно упражняване на правото им на свобода на сдружаването,

М. като има предвид, че такива действия представляват очевидно нарушение на международното право в областта на правата на човека, както и на редица всеобщо признати основни свободи,

Н. като има предвид, че защитниците на правата на човека също така биват ограничавани, а понякога и попадат пряко в обсега на някои политики, закони и процедури, обявявани за „мерки за сигурност“, като често пъти това се допълва от стигматизиране и обвинения в тероризъм,

О. като има предвид, че специфичните трудности пред асоциациите и сдруженията на защитниците на правата на човека продължават да включват конфискуване на оборудване, затваряне на помещения, налагане на високи глоби и щателни и субективни проверки на банковите сметки,

П. като има предвид, че търговските споразумения, които включват клауза за правата на човека, могат да предоставят на ЕС средство за налагане на зачитането на правата на човека като условие за осъществяването на търговия,

1. Отдава почит на безценния принос на защитниците на правата на човека за защитата и насърчаването на правата на човека, принципите на правовата държава, демокрацията и предотвратяването на конфликти, който е с риск за собствената им сигурност, а също и за сигурността на техните семейства и родители; приветства факта, че Декларацията на ООН от 1998 г. не съдържа точно определение на понятието „защитници на правата на човека“, и в този

смисъл призовава Съвета и Комисията твърдо да подкрепят този подход;

2. Призовава ЕС да определи като приоритет по-ефективното прилагане на съществуващите инструменти и механизми с оглед на последователната и систематична закрила на защитниците на правата на човека в Европейския съюз; препоръчва върховният представител на Европейския съюз по въпросите на външните работи и политиката на сигурност да разработи мерки и по-ефективна и ориентирана към резултатите методология, включваща оценка на съществуващите политики и диалози за правата на човека;

3. Настоятелно призовава ЕС и неговите държави-членки да засилят политическата си воля за подкрепа за действията на защитниците на правата на човека, да използват по-добре всички съществуващи инструменти и да разработят нови допълнителни механизми за подкрепа и насърчаване на работата им чрез стратегия на реалното участие, която следва да допринася за една благоприятна за тях среда, в която те да могат да изпълняват задълженията си и да се ползват със закрила; подчертава, че това трябва да бъде съпътствано от политика, насочена към предотвратяване и защита от атаки и заплахи срещу защитниците на правата на човека, както чрез спешни, така и чрез дългосрочни мерки;

Институционално укрепване и нововъведения съгласно Договора от Лисабон

4. Припомня, че Договорът от Лисабон, в своите членове 3 и 21, поставя насърчаването и защитата на правата на човека в центъра на външната дейност на Съюза; подчертава, че приоритетно трябва да се гарантира, че насърчаването на правата на човека както като основна ценност, така и като цел на външната политика на Съюза получава съответното отражение в създаването и структурата на Европейската служба за външна дейност, включително чрез предоставяне на достатъчно човешки ресурси; затова призовава за създаване на централно координационно звено в ЕСВД, отговарящо конкретно за защитниците на правата на човека;

5. подчертава, че досега изпълнението на насоките относно защитниците на правата на човека от страна на мисиите на ЕС е незадоволително, и призовава Комисията да започне задълбочен анализ, за да се гарантира разрешаването на този проблем; отбелязва в това отношение, че в резултат от приемането на Договора от Лисабон от делегациите на Комисията в трети държави вече се изисква да използват докрай новите възможности, а също така им се дават допълнителни отговорности, за да обърнат по-голямо внимание на този въпрос, тъй като ще станат делегации на Съюза и ще играят все по-важна роля по отношение на представителството на ЕС и изпълнението на политиката за правата на човека; затова повтаря призива си систематично да се назначава висококвалифицирано политическо длъжностно лице във всяка страна, което да отговаря конкретно за правата на човека и демокрацията, а насоките относно правата на човека и тяхното прилагане да се включват в програмите за обучение на персонал за мисиите на ЕС, длъжностните характеристики и процесите на оценка, като се разработят и най-добри практики в тази връзка;

6. Подчертава значението на клаузите за правата на човека в търговските политики и споразуменията за партньорство и търговия между ЕС и трети страни; предлага „оценка по отношение на правата на човека“ за третите държави, които имат търговски отношения с ЕС;

7. Очаква назначаването на върховен представител по въпросите на външните работи и политиката на сигурност, който същевременно е заместник-председател на Комисията, и създаването на обща служба за външна дейност да засилят значително съгласуваността и

ефективността на ЕС в тази област, и горещо препоръчва изработването, в тясно сътрудничество с местното независимо гражданско общество, на местни стратегии, включително тяхното редовно оценяване, да бъде институционализирано от върховния представител/заместник председател на Комисията, така че да се осигури действително изпълнение на защитните мерки, залегнали в Насоките на ЕС относно защитниците на правата на човека;

8. Счита, че е необходимо да се подобрят контактите с независимото гражданско общество и систематично да се извършват последващи действия, а така също да се подобри достъпът на защитниците на правата на човека до делегациите и мисиите по места на ЕС; в тази връзка приветства искането на испанското председателство да назначи общ местен служител за връзка по въпросите на защитниците на правата на човека от мисиите на ЕС, който да отговаря за координирането на действията на Европейския съюз, като насърчава увеличаване достъп до информация за нарушенията на правата на човека и сътрудничеството с гражданското общество, което същевременно ще гарантира прозрачност на начина, по който те изпълняват своите задължения, и възможност за бързо и гъвкаво реагиране при спешни случаи; настоява ЕП да бъде информиран за тези назначения;

Към по-съгласуван и системен подход в рамките на политиката на ЕС за правата на човека

9. Изразява безпокойство от факта, че насоките на ЕС относно защитниците на правата на човека не се прилагат; настоява те да бъдат надлежно и изцяло прилагани от всички делегации на ЕС и да се полагат по-големи усилия да се гарантира, че всички делегации ще разработят местни стратегии за прилагане преди края на 2010 г., а ако такива стратегии вече съществуват, че те дотогава ще бъдат преразгледани; изисква списъкът с тези местни стратегии да бъде предоставен на Европейския парламент и да бъде публикуван в годишния доклад на ЕС относно правата на човека;

10. Призовава Съвета, Комисията и делегациите на ЕС активно да включват защитници на правата на човека и техните организации в изработването, мониторинга и преразглеждането на местни стратегии, тъй като това ще даде отражение върху ефективността и ценността на тези стратегии;

11. Счита, че срещите поне веднъж годишно между защитници на правата на човека и дипломати, за които се настоява в насоките на ЕС, определено могат да допринесат за поставяне начало на подобни процеси, и насърчава по-редовното и систематично провеждане на такива срещи в бъдеще; призовава да се положат усилия, за да се гарантира, че в тези срещи участват различните групи защитници на правата на човека, които работят в страната, както и защитници от регионите;

12. Призовава следователно върховния представител по въпросите на външните работи и политиката на сигурност да обмисли възможността за организиране на международна среща между защитниците на правата на човека, в която да участват и съответните органи на ООН, секретариатите на регионалните сдружения по правата на човека и международни и регионални НПО, с цел да се подобри закрилата на защитниците на правата на човека и да се насърчат правата на човека в целия свят;

13. Подчертава необходимостта от разграничаващ между половете подход при

прилагането на насоките, с целенасочени действия в полза на жените-защитници на правата на човека и други особено уязвими групи, като например журналисти и защитници, които работят за насърчаване на икономически, социални и културни права и правата на децата, и такива, които работят за правата на малцинствата, по-специално за правата на религиозните и езиковите малцинства, правата на коренното население и на лесбийки, хомосексуалисти, бисексуални и транссексуални лица;

14. Подчертава значението на свободата на словото и ролята на медиите както онлайн, така и офлайн, като средство в помощ на защитниците на правата на човека;

15. Счита, че развитието на новите технологии и последиците от това за защитниците на правата на човека трябва да бъдат оценени, а резултатите да бъдат включени в съществуващите програми на ЕС за правата на човека и защитниците на правата на човека;

16. Счита, че особено важните аспекти на местните стратегии за прилагане на Насоките на ЕС относно защитниците на правата на човека следва да се отразяват в стратегическите документи за страните/националните индикативни програми, плановете за действие по Европейската политика на съседство, годишните програми за действие на ЕИДПЧ и Инструмента за стабилност;

17. Отново заявява, че чрез Договора от Лисабон насърчаването, закрилата и сигурността на защитниците на правата на човека трябва да заемат приоритетно място в отношенията на ЕС с трети страни и да бъдат включени на всички равнища и във всички аспекти и инструменти на външната политика на Съюза, за да се засили съгласуваността и ефективността на подкрепата на ЕС за защитниците на правата на човека и доверието в нея; счита, че разработването, ефективното изпълнение и редовното проследяване на конкретни за страните стратегии за правата на човека и демокрацията би могло да допринесе значително за този целенасочен подход;

18. Счита, че защитниците на правата на човека в трети държави ще бъдат по-добре защитени, ако диалозите на ЕС по въпросите на правата на човека станат по-ефективни; подчертава необходимостта във всички политически диалози и диалози относно правата на човека и в търговските преговори с трети държави систематично да се поставя въпросът за положението на защитниците на правата на човека и в по-общ смисъл за положението и подобряването на правото на свобода на сдружаване в националните законодателства, нормативни уредби и практики, да се припомня на партньорите отговорността на държавите да гарантират, че всички задължения и права, залегнали в Декларацията на ООН относно защитниците на правата на човека, се включват в националното право, включително правото на свобода на сдружаване, правото на събрания и правото да се получава национално и външно финансиране при пълна прозрачност и при спазване на тяхната независимост на вземане на решения, както и свободата на изразяване, която е важно право за работата на защитниците на правата на човека; подчертава, че на държавите-партньори също така следва да се припомни задължението и отговорността да защитават и насърчават зачитането на защитниците на правата на човека и тяхната работа чрез създаване на условия, които осигуряват пълна възможност за застъпничество, мониторинг и докладване на положението с правата на човека;

19. Счита, че по отношение на получаването на национално и външно финансиране трябва да бъдат приети специфични критерии които са в баланс със съответната прозрачност и необходимата конфиденциалност; призовава за мерки, за да се гарантира отчитането на всички други критерии, за които защитниците на правата на човека могат да отправят искане, ако

същите се считат за съществени за извършването на тяхната работа;

20. Повтаря, че като органи, отговарящи за отношенията на ЕП с трети държави, делегациите на Европейския парламент биха могли да играят дори още по-важна роля в усилията за подпомагане на защитниците на правата на човека в съответствие със специфичните насоки за действие в сферата на правата на човека и демокрацията на членовете на ЕП при посещенията им в трети държави;

21. Призовава да се придаде по-голямо значение на ролята на Европейския парламент в диалозите за правата на човека между ЕС и трети държави;

22. Насърчава включването на бизнес средите в диалозите относно правата на човека;

23. Отчита необходимостта както от последователен и координиран подход на ЕС, така и от осигуряване на възможност държавите-членки да играят допълваща роля, когато става дума за закрила на защитниците на правата на човека;

24. Осъжда климата на безнаказаност на нарушенията, извършени срещу защитници, който цари в много страни по света; приканва Съвета и Комисията да поставят този въпрос в двустранните си контакти и настоятелно да призват всички държави да гарантират, че извършителите, независимо от заеманото от тях положение или длъжност, се привличат под отговорност чрез независими и ефективни дисциплинарни и наказателни производства, като не се забравя възможността за окончателно отнасяне на въпроса пред Европейския съд за правата на човека след изчерпване на местните съдебни инстанции на дадена държава;

25. Подчертава необходимостта да се гарантира, че позоваването на националната и обществената сигурност, в т.ч. борбата с тероризма, не се използва произволно срещу защитниците на правата на човека;

26. Изтъква, че парламентаристите също така играят съществена роля, като обезпечават съответствието на националното законодателство, евентуално даващо отражение върху защитниците на правата на човека и тяхната дейност, с международно признатите норми за права на човека; затова подчертава колко е важно тези въпроси систематично да се разглеждат от членовете на Европейския парламент в двустранни и многостранни срещи с експерти на място и с други парламентаристи, в съответствие със специфичните насоки за действие в сферата на правата на човека и демокрацията на членовете на ЕП при посещенията им в трети държави;

27. Подчертава колко е важно независимото гражданско общество да бъде изцяло включено в подготовката на всички диалози по правата на човека, било то чрез семинари на гражданското общество или чрез други средства; счита, че връзката между семинарите на гражданското общество и официалния диалог трябва да бъде засилена чрез публикуване на направените препоръки и по-добри последващи действия и обратна връзка за гражданското общество след провеждането на диалога; подчертава колко е важно да продължи практиката по време на диалозите да се поставят въпроси за конкретни случаи и счита, че придаването на публичност на списъка с имена би увеличило въздействието на дейността на ЕС и би засилило общественото внимание към тези случаи, при условие, че публичното им оповестяване не излага на риск защитниците на правата на човека; подчертава значението на сътрудничеството с други защитници на правата на човека и гражданското общество при оценяването на този риск;

28. Счита, че Европейският инструмент за демокрация и права на човека (ЕИДПЧ), който вече е демонстрирал способността си да подкрепя и насърчава спазването на правата на човека и укрепването на правовата държава, следва да продължава да засилва допълнително пряката подкрепа за защитниците на правата на човека, така че да задоволява както краткосрочните, така и дългосрочните им потребности, като гарантира, че подкрепата достига до особено уязвимите групи и защитниците, които живеят на отдалечени места или на места, върху които е съсредоточено по-малко внимание;

29. Призовава Съвета и върховния представител систематично да изобличават и порицават международните компании, когато последните предоставят на потисническите режими технологии за наблюдение, улеснявайки по този начин преследването и задържането на защитниците на правата на човека;

Повече прозрачност и видимост като защитна мярка

30. Призовава Съвета и Комисията чрез целенасочени действия да засилват осведомеността за съществуването на насоките сред защитниците на правата на човека, ЕСВД и посолствата и министерствата на външните работи на държавите-членки на ЕС, с цел да се гарантира пълното одобрение и прилагане на тези насоки; счита, че предвидените в насоките годишни срещи биха предоставяли значителна подкрепа на защитниците на правата на човека и също така биха увеличили видимостта на дейността на ЕС и доверието в нея, като по този начин ясно се демонстрира колко важна е защитата на правата на човека за ЕС;

31. Подчертава, че общественото признаване и видимостта на защитниците на правата на човека и тяхната работа също могат да допринесат за защитата им при трудни обстоятелства, тъй като извършителите биха могли да се въздържат от враждебни действия при положение, че те няма да останат незабелязани; призовава държавите-членки на ЕС и делегацията на ЕС да публикуват, когато е възможно, информация за стъпките и предприетите по отношение на някой конкретен случай действия, винаги след консултиране на защитника на правата на човека и семейството му; призовава мисиите на ЕС систематично да предоставят на защитниците на правата на човека и/или семействата им, а също и на НПО, които са сигнализирали ЕС за конкретен случай, обратна информация за всяко действие от тяхно име, предприето под каквато и да е форма, както се изисква в насоките;

32. Призовава върховния представител на Европейския съюз по въпросите на външните работи и политиката на сигурност и всички членове на Комисията с отговорности в сферата на външните работи по време на официалните си пътувания в трети държави систематично да провежда срещи със защитници на правата на човека и подчертава, че подкрепата за защитниците на правата на човека следва неотложно да бъде включена в мандата на специалните представители на ЕС; подчертава, че и от върховния представител, и от специалните представители ще бъде търсена отговорност от Европейския парламент за действията им в тази насока;

33. Подчертава, че е необходимо да се подкрепят активно и да се разработят предложения за това, как мрежата на лауреатите на наградата „Сахаров“, чието начало беше поставено през декември 2008 г. по случай 20-та годишнина на наградата „Сахаров“, би могла да се използва като част от постоянната подкрепа за защитниците на правата на човека, както и да се извлече по-голяма полза от евентуалния принос на лауреатите към различните дейности на

Европейския парламент, с цел да се изпълни мандатът на мрежата; отново изразява своята загриженост относно нарушенията на правата на човека по отношение на някои от лауреатите на наградата „Сахаров“;

Към по-координирани и насочени към резултати действия в полза на защитниците на правата на човека

34. Счита, че ЕС трябва да разработи цялостен подход към защитниците на правата на човека, за да увеличи ефикасността на политиката на ЕС и доверието в нея сред държавите-членки на ЕС и трети държави, като едновременно с това включва мерки за подкрепа, за да обезпечи действията им, както и превантивни и защитни мерки, като отчита както краткосрочните, така и дългосрочните потребности на защитниците на правата на човека; подчертава, че актуализираната стратегия за ЕИДПЧ и насоките относно защитниците на правата на човека следва да отразяват този подход;

35. Счита, че ЕС трябва ясно да посочи подходящите санкции, които биха могли да бъдат приложени спрямо трети държави, извършващи сериозни нарушения на правата на човека, както и да прилага тези санкции; отново повтаря искането си към Комисията, Съвета и особено към заместник-председателя/върховен представител клаузата, свързана с правата на човека, да стане ефективна в международните споразумения и да се установи истински механизъм за прилагането ѝ в духа на членове 8, 9 и 96 от Споразумението от Котону;

36. Счита, че с оглед на предприемането на действия, ориентирани към постигането на резултати, върховният представител на Европейския съюз по въпросите на външните работи и политиката на сигурност следва редовно да прави оценка на изпълнението на насоките на ЕС относно защитниците на правата на човека от всяка делегация на ЕС в трета държава и да съсредоточи усилията, да следи отблизо работата и да дава препоръки за засилване на дейността в онези мисии, в които изпълнението е явно незадоволително;

37. Призовава Съвета да направи Европа по-достъпна за защитниците на правата на човека, които не могат да останат в родните си държави; призовава Съвета и Комисията да подготвят и да прилагат специфични мерки за облекчаване на достъпа на такива защитници на правата на човека до Европа;

38. Припомня необходимостта от преодоляване на липсата на последователна стратегия за осигуряване на закрила и убежище чрез системно прилагане на спешни мерки и инициативи в краткосрочен и дългосрочен план; настоява върховният представител да докладва пред Европейския парламент преди края на 2010 г. за предприетите за тази цел мерки;

39. Повтаря искането си към държавите-членки да дадат приоритет на разработването на координирана политика в областта на издаването на визи при спешни случаи на защитници на правата на човека и на членове на техните семейства, като за тази цел могат да вземат за пример специалните схеми в Испания и Ирландия; изразява твърдо убеждение, че предоставянето на правомощия на новите делегации на Европейския съюз да дават препоръки на държавите-членки относно издаването на визи при спешни случаи би представлявало голяма стъпка напред за политиката на Съюза в областта на правата на човека; счита, че ясното споменаване на тази възможност в Проекта на ръководство за обработка на заявления за виза и за изменения на вече издадени визи би способствало за постигането на общ подход, както вече беше подчертано от Европейския парламент по време на процедурата на правен контрол над

гореспоменатата мярка;

40. Настоятелно призовава 27-те държави-членки да следват един и същи курс по отношение на издаването на визи за защитници на правата на човека;

41. Подчертава необходимостта издаването на визи при спешни случаи да бъде придружено от мерки за временна закрила и убежище в Европа на защитници на правата на човека, при евентуално осигуряване на финансови средства и жилища за подслоняване на защитници на правата на човека, както и съпътстващи програми (дейности в областта на правата на човека, изнасяне на лекции в европейски университети, езикови курсове и т.н.); приветства инициативата за градове-убежища, лансирана от чешкото председателство, както и програмата за закрила и убежище, изпълнявана от испанското правителство от 2008 г. насам, и призовава заместник-председателя/върховен представител в рамките на ЕСВД да финализира европейска програма за закрила и убежище до края на 2010 г., която да бъде приложена през 2011 г., като обаче другите градове не се лишават от отговорности в тази област; затова призовава върховния представител да представи пред Европейския парламент наръчник за създаването на градове-убежища, както и рамково предложение за подпомагане на свързването в мрежа на тези градове; призовава за продължаване на подкрепата за други съществуващи инициативи в тази област;

42. Подчертава освен това, че за случаите, когато съществува риск за живота, физическото или психичното здраве на защитник на правата на човека, държавите-членки и делегациите на ЕС следва да поддържат и развиват и други инструменти за защита и механизми за бързо реагиране; счита, че това следва да бъде осъществявано в тясно сътрудничество с местни защитници на правата на човека и с гражданското общество;

43. Приветства настоящото сътрудничество между съществуващите механизми за защита на европейско и международно равнище, което би могло да бъде засилено още повече чрез систематичен обмен на информация и стратегии с цел осигуряване на по-добро взаимно допълване, както по отношение на обмена на информация за спешни случаи, така и при координирането на дългосрочни действия за подкрепа, например чрез използването на сигурна онлайн платформа, до която имат достъп всички официални заинтересовани страни; приветства в това отношение организираните от Съвета на Европа ежегодни срещи, както и ежегодните срещи за „взаимодействие между механизмите“, организирани от Обсерваторията за закрила на защитниците на правата на човека – съвместна програма на Международната федерация по правата на човека (FIDH) и Световната организация срещу изтезанията (ОМСТ), чиято цел е да се засили взаимодействието между международните и регионалните механизми и институции за закрила на защитниците на правата на човека; приканва съществуващите целеви работни групи за защитниците на правата на човека в рамките на работната група на Съвета по правата на човека и Съвета на Европа – създадена по инициатива на Върховния комисар на Съвета на Европа по правата на човека – да проучат възможности за по-тясно сътрудничество;

44. Призовава, в контекста на прилагането на Договора от Лисабон, институциите на ЕС да установят механизъм за междуинституционално сътрудничество по въпроси, свързани със защитниците на правата на човека; съзнава факта, че създаването на такъв механизъм може да бъде улеснено от откриването на координационни звена за защитниците на правата на човека във всички институции и органи на ЕС, като тези координационни звена следва да работят в тясно сътрудничество с лицата, отговарящи за правата на човека и демокрацията в мисиите и делегациите на ЕС;

45. Приканва Съвета и Комисията да проучат възможностите за създаване на механизъм за бързо предупреждение, който да се споделя от институциите на ЕС и всички останали механизми за закрила;

46. Счита, че обменът на информация също така би бил улеснен чрез създаването на специална база данни или „дневници“, където да се завеждат предприетите дейности, по-специално по отношение на отделни лица, като същевременно се гарантира пълно зачитане на поверителността;

47. Призовава Комисията да следи и редовно да наблюдава краткосрочното и дългосрочно прилагане на насоките на ЕС относно защитниците на правата на човека и да докладва на подкомисията по правата на човека на Европейския парламент;

*

* *

48. Възлага на своя председател да предаде настоящата резолюция на Съвета, Комисията и държавите-членки на ЕС.

⁽¹⁾ ОВ С 187 Е, 24.7.2008 г., стр. 214.

⁽²⁾ ОВ L 386, 29.12.2006 г., стр. 1.

⁽³⁾ ОВ С 131 Е, 5.6.2003 г., стр. 147.

⁽⁴⁾ RES/1660(2009).

⁽⁵⁾ CM/Rec(2007)14.

⁽⁶⁾ ОВ L 243, 15.9.2009 г., стр. 1.

Важна правна бележка: Съгласно Регламент (ЕС) № 216/2013 г. само законодателството на Европейските общности, публикувано в книжното издание до 1 юли 2013 г. и в електронната версия на Официален вестник на Европейския съюз след 1 юли 2013 г. (включително), се счита за автентично и има правна сила.